

Chương 143: Reinhardt Và Charlotte Cùng Lên Lút Làm Gì Đó (1)

(Số từ: 2671)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:56 PM 08/05/2023

“Giáo hội Ma thần?”

Ceres nhìn tôi khi cô ấy hỏi Charlotte.

Tôi rõ ràng nhớ rằng đã có một Senpai nói về Giáo hội Ma Thần khi tôi đến thăm Grace. Vào thời điểm đó, Ceres đã đưa ra một lời cảnh báo mạnh mẽ với mọi người rằng đừng nói về nó một cách bất cẩn khi ở bên ngoài.

Cô ấy có lẽ đã nhìn tôi như vậy trong khi thăm vấn Charlotte vì nghĩ rằng tôi đã kể chi tiết cho cô ấy.

Tất nhiên, tôi đã không.

“Cách đây không lâu, tôi có ghé qua câu lạc bộ báo chí có tên là Royal Class hàng tháng hay hàng tháng Royal Class hay gì đó. Trong số các bài báo mà họ đã phát hành trong các số báo trước, có một bài viết về tin đồn về các tín đồ của Giáo hội Ma thần đang ở trong Temple.”

“...À, tờ báo hàng tháng của Royal Class à?”

"Đúng."

Charlotte đã không nhận được thông tin đó từ tôi mà từ các thành viên của câu lạc bộ báo chí.

Khi Ceres xác nhận rằng tôi không phải là nguồn tin, cô ấy nhìn tôi với vẻ xin lỗi rồi cau mày.

“Tôi đã bảo họ đừng lan truyền những tin đồn vô ích...”

Ceres thở dài như chết lặng.

Ngoại trừ bài báo đưa tin về tôi, có vẻ khá rõ ràng là không có ai đọc tờ báo hàng tháng đó. Có vẻ như đó là lần đầu tiên cô ấy nghe về bài báo đó.

Tất nhiên, Charlotte sẽ không bỏ qua vấn đề này.

“Cô có biết bất cứ điều gì không?”

“À... Không, tôi không biết gì về chuyện đó.”

Ceres đã biết điều gì đó, nhưng cô ấy không muốn tiết lộ bất cứ điều gì, đó là điều hiển nhiên. Trước đây cô ấy đã nói rằng nếu chúng tôi nói về Giáo hội của Ma thần một cách bất cẩn, mọi người có thể bị trừng phạt nặng nề hoặc thậm chí là chết.

Vì Công Chúa Đế Quốc đang tìm hiểu về vấn đề này, nên rõ ràng là hội trưởng hội học sinh sẽ không muốn nói với chúng tôi bất cứ điều gì khác.

“Hừm...”

Tất nhiên, Charlotte dường như không tin cô ấy.

“Ceres, chẳng ích gì khi giấu họ chuyện này.”

Tuy nhiên, trước khi Charlotte có thể nói bất cứ điều gì, Olivia đã mở miệng.

“Hội trưởng! Cô đang nói cái gì vậy!”

Có vẻ như không chỉ Ceres mà cả Olivia cũng biết điều gì đó về nó.

“Đừng đánh giá thấp Công chúa; nếu chúng ta không nói với cô ấy, cô ấy sẽ tìm ra thông qua một số phương tiện khác.”

“ ... ”

Ngay cả khi họ giấu nó đi, Công chúa sẽ tìm ra cách để đi đến tận cùng của sự thật. Việc che giấu bất cứ điều gì với chúng tôi là hoàn toàn vô nghĩa. Mặt Ceres đỏ bừng khi cô ngay lập tức bị bắt quả tang đang nói dối trước mặt Công chúa Đế quốc.

“Tôi biết những gì cô đang lo lắng, vì vậy tôi không thực sự quan tâm đến việc cô nói dối... Miễn là cô nói cho tôi biết những gì mà mình biết.”

Charlotte dường như đã đoán được đại khái rằng Ceres đang lo lắng về việc những người vô tội sẽ bị một số điều tra viên bắt giữ và cuối cùng sẽ chết.

Vì Olivia đã tiết lộ rằng cô ấy biết, Ceres chỉ thờ dãi, viết gì đó vào một cuốn sổ và đưa nó cho chúng tôi.

“Ở đây, nó thực sự không phải là một vấn đề lớn, vì vậy cô không cần phải lo lắng về nó.”

‘Xuất hành’

Đó là những gì Ceres đã viết trong ghi chú.

* * *

Sau khi Ceres và Olivia rời đi, chúng tôi chỉ lặng lẽ ngồi trong quán cà phê.

“Điều này thực sự có vẻ như không có gì, nhưng nó cực kỳ đáng ngờ.”

Tất nhiên, chúng tôi đã được cho biết một số thông tin kỳ lạ về câu lạc bộ.

“Họ chỉ gặp nhau vào tối thứ Bảy, và—ngoại trừ chủ hội trường—các thành viên không biết danh tính của nhau.”

Các hoạt động của câu lạc bộ thường được tổ chức vào cuối tuần, nhưng các thành viên câu lạc bộ của bất kỳ câu lạc bộ nào cũng thường gặp nhau trong tuần.

Nó vô cùng đáng ngờ. Nó được cho là không có gì? Ngay cả khi họ không phải là tín đồ của Giáo hội Ma thần, họ vẫn có thể dễ dàng bị hiểu lầm là một số người.

‘Xuất hành’

Đó dường như là tên của câu lạc bộ này đã bị một số lượng lớn người hiểu lầm là một phần của Giáo hội Ma thần.

Nó gây ấn tượng mạnh mẽ về một hội kín khép kín.

Người ta nói rằng mục đích của câu lạc bộ là để 'nghiên cứu các hiện tượng đặc biệt', nhưng tôi không biết 'hiện tượng đặc biệt' là gì.

Có quá nhiều điểm đáng ngờ về câu lạc bộ đó.

“Họ không chấp nhận bất kỳ thành viên mới nào... vì vậy chúng ta phải cải trang thành một trong những thành viên của họ.”

Charlotte dường như nghĩ rằng sẽ không có lý do gì để không xâm nhập vào nó, vì nó rất đáng ngờ. Có vẻ như cô ấy đã lên kế hoạch về cách điều tra câu lạc bộ.

“Tôi có thể yêu cầu Hội trưởng hội học sinh Temple cung cấp cho chúng ta danh sách của họ, nhưng... Điều đó sẽ hơi khó khăn.”

"Tại sao?"

“Ngay cả khi tôi là Công chúa Đế quốc, tôi chỉ là một sinh viên bình thường ở Temple, vì vậy tôi không có quyền ra lệnh cho Hội trưởng hội học sinh của Temple. Tất nhiên, tôi có thể gây áp lực lên họ, nhưng khi làm như vậy, những vấn đề khác có thể xảy ra nếu tôi chọc giận họ.”

Vì các vấn đề liên quan đến các câu lạc bộ nằm dưới sự quản lý của hội học sinh của Temple, giáo viên không được phép chạm vào thông tin đó một cách bất cẩn. Ngay cả Ceres cũng không thể có được danh sách của họ, vì đây là một câu lạc bộ

bình thường của trường, không phải câu lạc bộ của Royal Class.

Trên thực tế, Ceres đã nói với tôi rằng cô ấy đã nghe “từ Hội trưởng hội học sinh của Temple” rằng câu lạc bộ không có gì nguy hiểm. Cuối cùng, Ceres đã không đích thân điều tra câu lạc bộ.

Vì vậy, Charlotte sẽ không có bất kỳ lý do gì để yêu cầu Hội trưởng hội học sinh của Temple đưa cho cô ấy danh sách đó. Học sinh của Temple được trao quyền tự chủ, vì vậy một sự kiện như vậy sẽ cho thấy Hoàng gia đang vi phạm điều đó.

Do đó, nếu chúng tôi chọc giận Hội trưởng hội học sinh của Temple, họ sẽ có xung đột lớn với Charlotte ngay lúc đó. Họ là Hội trưởng hội học sinh của hơn 100.000 sinh viên, vì vậy họ có quá đủ lý do và quyền để làm như vậy.

Dù sao, không phải là cô ấy không thể làm bất cứ điều gì về nó, nhưng nó sẽ không kết thúc tốt đẹp. Hội trưởng dường như tôn trọng quyền tự chủ của câu lạc bộ được gọi là Exodium.

Tôi khoanh tay và thở dài.

“Cậu nói không có gì khả nghi? Hầu như không có bất cứ điều gì mà không đáng ngờ về họ.”

“Đó là những gì tôi đang nói...”

Không thể chỉ tham gia và theo dõi họ. Sẽ không hợp lý nếu hỏi danh sách của họ và xem qua các thành viên của câu lạc bộ.

“Dựa trên những gì chúng ta biết được, họ sẽ có một cuộc tụ họp ở đâu đó trong tòa nhà câu lạc bộ vào tối thứ Bảy, phải không?”

Charlotte gật đầu trước những gì tôi nói.

“Vậy chúng ta đến đó và nghe lén họ thì sao?”

Tôi cười toe toét.

“Tôi có đôi tai khá thính.”

Khả năng nghe của tôi chắc đủ để nghe lén những gì họ đang thảo luận trong đó.

* * *

—Thứ sáu trôi qua, rồi đến thứ bảy.

“Cậu đã sẵn sàng chưa?”

Mặt trời đã lặn nên hai chúng tôi chuẩn bị lên đường. Cả Charlotte và tôi đều mặc áo choàng trùm đầu.

Người ta nói rằng phòng câu lạc bộ của Exodium nằm ở Temple, nơi có một tòa nhà dành riêng cho các câu lạc bộ. Vì tòa nhà đó được sử dụng bởi hơn 100.000 sinh viên Temple cho các hoạt động câu lạc bộ của họ, nên nó có lẽ khá lớn. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ bắt gặp nó.

Charlotte và tôi lên xe điện và đi đến tòa nhà câu lạc bộ. Đó là vào đêm khuya, vì vậy hầu hết hành

khách trên xe điện là nhân viên và chỉ một số ít sinh viên.

“Tôi chắc chắn hy vọng điều này không có gì, giống như các Senpai đã nói.”

“Nó nên như vậy.”

Có nhiều hơn một hoặc hai câu lạc bộ có vẻ khá đáng ngờ. Trường hợp tốt nhất là câu lạc bộ vô hại.

Nếu họ bị phát hiện là những tín đồ thực sự của Ma Thần, câu lạc bộ và Hội trưởng hội học sinh của Temple sẽ phải chịu trách nhiệm.

Xe điện nhanh chóng dừng lại trước một cụm tòa nhà câu lạc bộ. Charlotte có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy các tòa nhà câu lạc bộ chiếm một diện tích lớn.

“Hmm... Tôi không nghĩ câu lạc bộ đó sẽ là câu lạc bộ duy nhất tổ chức các hoạt động câu lạc bộ của họ vào ban đêm, phải không?”

“Tôi biết.”

Có một số câu lạc bộ liên quan đến thể thao luyện tập vào ban đêm, nên có khá nhiều sinh viên luyện tập trong sân vận động tràn ngập ánh sáng.

Trên thực tế, tôi có thể thấy nhiều phòng bên trong các tòa nhà của câu lạc bộ được bật đèn. Tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng hát và âm thanh của các nhạc cụ được chơi từ một số nơi.

Có nhiều người đam mê không chỉ cuộc sống của họ ở Temple mà còn cả sở thích của họ. Tôi biết rằng Temple là một nơi rộng lớn, nhưng trọng tâm chính của tôi thường là Royal Class và tôi hầu như không mô tả bất cứ điều gì về các câu lạc bộ bên ngoài và những thứ tương tự.

Do đó, cảnh đó giống như một số bối cảnh bổ sung mà tôi chưa bao giờ lên kế hoạch.

Đó là một cảm giác thực sự kỳ lạ.

“Có vẻ như, Exodium nằm trên tầng ba của tòa nhà đằng kia.”

Charlotte chỉ về phía một trong những tòa nhà và đi về phía một tòa nhà trông giống với tòa nhà lớp học của chúng tôi.

“Cậu có thấy họ không?”

"Vâng."

Khi gần đến giờ hoạt động của câu lạc bộ Exodium, chúng tôi lơ mơ nhận ra một số sinh viên mặc áo choàng đang bước vào tòa nhà.

“Hừm...”

Charlotte có vẻ như đang suy nghĩ về điều gì đó khi nhìn vào những bóng người mặc áo choàng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Hừm? K-không, chỉ là... tôi nghĩ rằng tất cả họ trông rất nhỏ.”

Như Charlotte đã nói, những người mặc áo choàng đen, che giấu vẻ ngoài của họ, thực sự có vẻ khá nhỏ.

Nơi này là một tòa nhà ba tầng, có cấu trúc tương tự như tòa nhà của lớp chúng tôi, nhưng bằng cách nào đó nó cũng có vẻ hoàn toàn khác—có lẽ vì nó là một trong những tòa nhà của câu lạc bộ. Không chỉ có những đồ đạc linh tinh không xác định được xếp thành hàng ở hành lang, mà mỗi cánh cửa đều có tên của một câu lạc bộ được viết bên cạnh.

Đó là một trong những nơi mà một số trong số 100.000 người theo đuổi sở thích của họ tụ tập lại, vì vậy việc có nhiều tòa nhà là điều đương nhiên và nội thất của chúng lộn xộn cũng không thực sự đáng ngạc nhiên. Một số người chắc chắn đang theo đuổi các hoạt động câu lạc bộ của họ vào ban đêm, nhưng mọi thứ dường như yên tĩnh hơn nhiều so với ban ngày.

Charlotte và tôi lên tầng hai, không phải tầng ba. Chúng tôi đã lên kế hoạch nghe lén họ từ ngay bên dưới phòng câu lạc bộ của Exodium.

May mắn thay, không có bất kỳ thành viên câu lạc bộ nào có mặt trong căn phòng ở tầng hai đó.

“Tôi nghĩ đã gần đến lúc... Nó thế nào? Cậu có nghe thấy âm thanh nào không?”

Tôi có thể nghe thấy rằng mọi người đang dần tập trung phía trên chúng tôi. Tôi có thể nghe rõ tiếng bước chân quanh hành lang phía trên.

-Đen.

-Kèn.

Tôi nghe thấy một cái gì đó giống như một cuộc trò chuyện.

Một từ ngắn chỉ bao gồm các từ đơn lẻ.

Sau một thời gian, tôi nghe thấy những từ giống hệt nhau.

-Đen.

-Kèn.

Vì cuộc trò chuyện đã được lặp đi lặp lại hai lần, nên tôi có một ý tưởng về những gì họ đang làm.

“...Những tên khốn đó đang làm gì vậy?”

Tôi không nói nên lời và Charlotte nhìn tôi, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“Họ đang sử dụng mật khẩu hay gì đó.”

“...Mật khẩu?”

‘Đen, Kèn’.

Những kẻ đó đã tạo mật khẩu cho một số câu lạc bộ đơn giản?

Nghe đến từ 'mật khẩu', Charlotte cũng có lúc không nói nên lời.

“Tôi không thể nghe thấy gì từ căn phòng đó. Tôi không nghĩ họ đang nói chuyện.”

Không chỉ vậy, mà dường như họ không thốt ra dù chỉ một từ trong buổi họp mặt đó. Bất cứ khi nào một người đi vào, tôi chỉ có thể nghe thấy mặt khẩu qua lại.

Đã quá giờ hoạt động của họ đáng lẽ phải bắt đầu. Tôi không còn nghe thấy ai nói lại mặt khẩu nữa.

“...Tôi không thể nghe thấy gì nữa.”

Charlotte nghiêng đầu trước lời nói của tôi.

“Họ tụ tập lại với nhau nhưng không nói gì sao?”

‘Đã lâu rồi, nhưng họ không nói chuyện? Cái này nghĩa là gì?’

Charlotte có vẻ không hiểu.

Tuy nhiên, đó không phải là nó.

“...Không, tôi không nghĩ là như vậy.”

Tôi không biết trước có bao nhiêu người đã ở trong phòng, nhưng tôi đã nghe thấy cuộc trò chuyện về mặt khẩu năm lần.

Điều đó có nghĩa là có ít nhất năm người trong đó.

“Có hơn sáu người trong đó, nhưng tôi không thể nghe thấy bất cứ điều gì... không có tiếng kéo ghế hay thậm chí là tiếng ho.”

Không có âm thanh nào phát ra từ hướng mà tôi đoán là phòng câu lạc bộ.

“...Tôi nghĩ họ đã dùng ma pháp [Cách âm] lên căn phòng đó.”

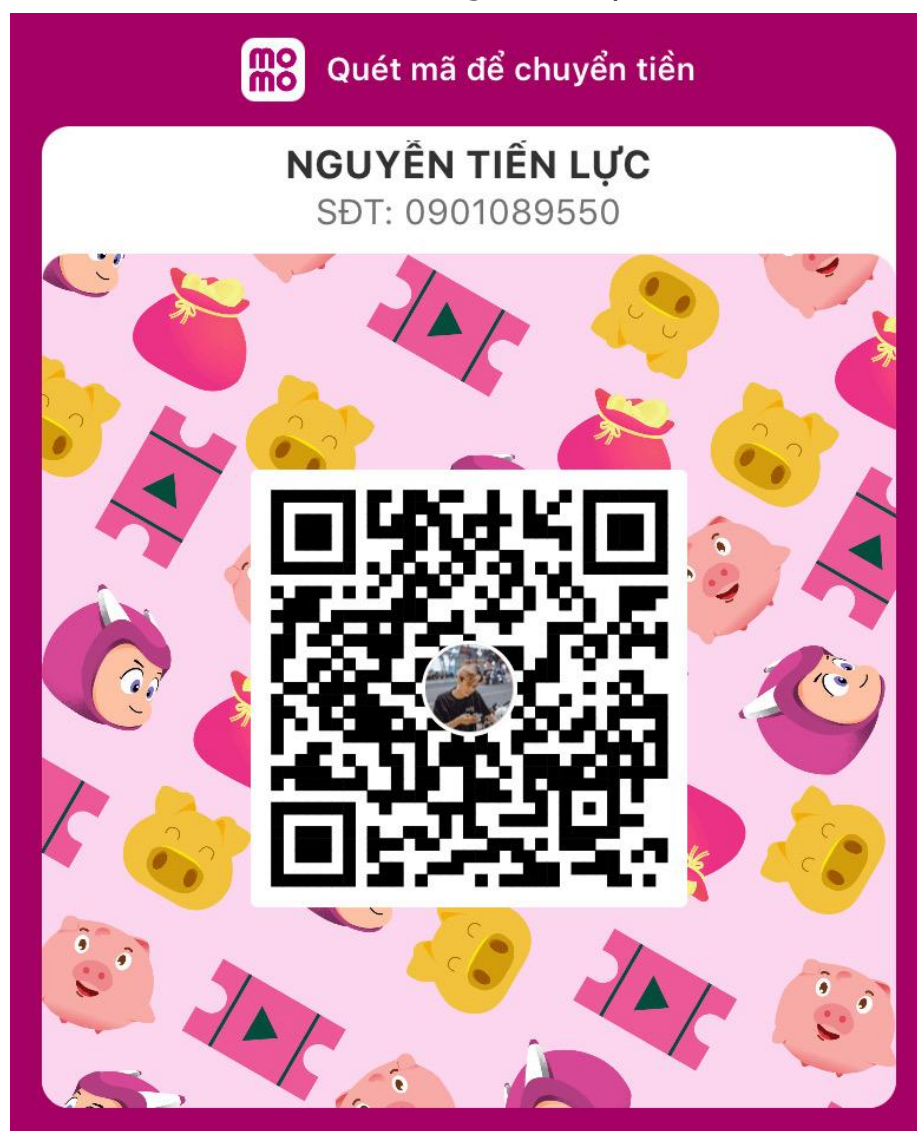
Rõ ràng là họ đã phủ một thứ như thế lên căn phòng để ngăn bất kỳ cuộc trò chuyện nào của họ rò rỉ ra ngoài.

"Cái gì?"

'Tại sao không ai thấy điều này khả nghi?'

Về mặt của Charlotte méo mó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading